

La prosa com a entreteniment i meravella

En Carner havia adquirit fama, a part de la seva excel·lència com a poeta i prosista, per la seva mordacitat en el joc de la conversa. En aquest aspecte se'l temia, i els seus interlocutors sabien que calia anar-hi amb molt de compte, perquè en Carner no en perdonava ni una. Les caçava al vol, i els seus companys de locució es vigilaven atentament —quan podien— les caigudes cap a la banalitat o la totxesa, amb el convenciment que, si badaven, se la carregarien. En el transcurs del pas del poeta per la vida terrenal, aquesta peculiaritat fou coneguda amb una frase definidora. En deien “els cops de roc d'en Carner”.

Com que, amb motiu del centenari de la naixença del nostre escriptor, es pot donar per segur que es publicaran articles i assaigs sobre la seva obra, m'ha semblat que potser no seria del tot inoportú explicar (o recontar) una de les anècdotes que configuraren la seva personalitat. Em sembla summament expressiva.

En una ocasió, en Carner caminava per una via pública, amb aquell enganyador posat que feia pensar en una majestuosa caravel·la impulsada per un vent suau. I es va topar a la impensada amb un conegut llunyà, d'aquells que no arriben a la categoria d'amics, però que són efusius i afectuosos.

—Home, senyor Carner —va dir-li l'altre vianant—. ¡Quina alegria em fa de trobar-lo! Precisament el volia venir a veure per convidar-lo a la festa de la nena. La posem de llarg i hem organitzat una petita celebració a casa.

Íntima, no res si anem al cas, però voltats de gent escollida, parents i pròxims que estimem molt. Si vostè ens fes l'honor d'assistir-hi...

En Carner iniciava el gest de buscar una excusa, però l'altre va atallar-lo:

—...La meva senyora no em perdonaria mai que no l'hagués sabut convèncer. L'admira molt, com tots nosaltres, i diu que sense vostè la festivitat no seria

completa. ¡I a la nena li sabria tant de greu!

En Carner va accedir-hi, i el dia assenyalat va acudir a la casa dels coneguts. Era una família benestant, que vivia en un pis enorme i senyorívol de la part rica de l'Eixample. Havien preparat un servei exquisit, amb begudes i menjars de preu, de manera que, en principi, tot anava bé. La nena era molt bufona i l'havien vestida com un cromó, tothom es feia

creus de la seva boniquesa i de la seva gràcia.

En ple cor de la trobada, quan els assistents se les prometien més felices, el pare de la nena va sol·licitar un moment d'atenció i digué:

—Ara, amb el permís de vostres, la nena tocarà el piano.

I en efecte, no fou possible d'evitar-ho. La nena, després de dedicar gentilment la seva actua-

ció als presents, va apuntar escales per fer dits i tocà tot seguit unes quantes peces de repertori general. Una darrera l'altra, amb una gran fe, estimulada per amables aplaudiments. El que és ella i els seus pares no se'ls veia pas cansats, però en aquest món tot té un final. Quan la jove executant es va alçar del tamboret, amb unes airoses inclinacions de tota la figura per agrair l'ovació darrera, es produí un fenomen que semblava motivat per un acord tàcit, instintiu: tot de mirades s'adreçaren a en Carner. Com que era el personatge il·lustre de la reunió, s'esperava d'ell que en fes la cloenda. I no es va fer pregar. Enmig d'una respectuosa expectació, pronuncià les següents paraules:

—Aquesta noia té un talent extraordinari, uns dots únics. Quan la vocació troba el suport, com en aquest cas, d'unes condicions congènites excepcionals, es produeix el miracle que acabem de presenciar. Seria una llàstima que per culpa de la seva benestança social s'allunyés del piano. Crec que ha de prosseguir per aquest camí, sense distreure's, amb la seguretat que aconseguirà la glòria. Em permeto d'augurar-li una carrera brillant...

Els pares estaven esponjadíssims i la nena exultava. En Carner es va adomar amb una pausa, tot valent-se d'un d'aquells sobtats canvis d'expressió que li eren tan propis. Solemne, amb una veu plena de gravetat, afegí:

—I que consti que jo no hi entenc gens.

L'obra del poeta ha generat discussions i escoles, però ha estat poc estudiada, mal recordada i no gens llegida.